

Năvalnică prezență

George Pena

O strângere de mâna
și m-am despărțit de prieteni,
pornesc iar cu vântul
ce mi s-a prins în păr,
prin multimea orașului
ce aşteptă toamna
cu toți norii
deșirati pe umăr.

Un plop, aproape,
întinde brațe lungi spre cer,
se tângueie cu frunza
după plecarea verii
și freamătă,
știind că va albi în ger.

Doream să fii cu mine,
să vezi cum unda apei
tremură-n parc adâncul
în aşteptarea serii,
odată cu vremea
spre ora asfințirii,
dar tu ești departe...
și nici nu știu când vii.

Numai eu stau aici,
devorat de vise,
închipuindu-ma îmbrătișat
cu tine pe alei,
catalizând iluzii,
fiorii de dor,
ce ma faci să exist mereu,
năvalnică prezență
a sufletului meu.